

Wereld Ouders
geeft kinderen in Latijns-Amerika een thuis...

Nicaragua Volcano Challenge voor WereldOuders

Verslag van dag tot dag door bikers Carline Schaad en Dominiek Franken

Zaterdag 26 november: Reis en Aankomst

Om 06.00 uur verzamelen op Schiphol Airport de 18 fietsers voor het avontuur waar we al maanden naar toe hebben geleefd: de Nicaragua Volcano Challenge! Mountainbiken voor de stichting WereldOuders in Nicaragua.

Een reis van in totaal zo'n 24 uur waarna we warm werden onthaald door de staf in de schoolbus van Casa Padre Wasson. De eerste twee nachten slapen we in dit 'familiehuis' (een groot terrein met verschillende huizen en voorzieningen) waar zo'n 300 kinderen

wonen. De stemming zit er goed in! De zeven vrouwen en elf mannen zijn klaar voor één van de meest uitdagende tochten in een fantastisch gebied.

Zondag 27 november:

Fietsdag 1 – met politie escorte over de Pan American Highway

Na een korte nachtrust zijn we wakker rond half 7 en onze dag begint met een goed ontbijt in de verschillende huizen. We verspreiden ons over het terrein en leren de kinderen kennen tijdens een lekkere pannenkoek met fruit en chocolademelk. Het is een spannende dag voor de kids, niet alleen omdat wij er zijn, maar ook omdat het vandaag "familiedag" is. Eén keer in de drie maanden komen familieleden op bezoek om de kids te bezoeken. Wij krijgen een rondleiding van Colin, één van de subdirectors van Casa Padre Wasson. We zien de school, de kliniek, de keuken en leren het complex steeds beter kennen.

Onze eerste fietstocht begint deze middag. Eerst de fietsen uit de fietsdozen. Met pijn en moeite ingepakt om een beetje te oefenen voor pakjesavond. Net als altijd ging het uitpakken aanzienlijk sneller. De kinderen helpen ons de fietsen in elkaar te draaien. Hier en daar mist een onderdeelje, is er wat afgebroken, maar gelukkig zijn er voldoende experts onder de fietsers om alles fietsklaar te maken. Snel lunchen om daarna dan echt de eerste afdaling te maken.

Een politie escorte wacht op ons. Dit omdat we samen met zestien kinderen fietsen. Een moment waar zij lang naar uit hebben gekeken. Door kleine paden met verschillende soorten tegenliggers, ezels, paarden, vrachtwagens, voetgangers, alles is hier mogelijk. De kinderen genieten duidelijk van deze tocht en wij ook! We mogen eindelijk op onze

fietsen en helpen de kids op hun mountainbikes. In een aantal gevallen zelfs andersom!

Nadat we nog geen 10 kilometer hebben gefietst, zijn al twee van onze fietsen kapot. Eén van de kettingen gebroken en een gebroken achteras. We rijden het dorp Nandaime in waar iedereen enthousiast langs de kant staat te toeteren. Nieuwsgierig wat hier voorbij komt. Stoppen bij de kerk voor een fotomomentje. Joelend voor de kerk met zijn allen! En dat op zondag. Maar ondanks dat zijn de mensen hier enorm hartelijk.

Het laatste stukje terug over de Pan American Highway. De langste weg van Noord- naar Zuid-Amerika, in totaal bijna 48.000 kilometer. Politie met sirenes en zwaailicht voor ons uit om alles in goede banen te leiden. Al snel werd duidelijk waarom de kindertjes deze weg wilde nemen: er gebeurt van alles. Na een paar honderd meter lag een dood paard langs de weg en familieleden waren aan het toejuichen. Helaas zag een van ons een diepe kuil in de weg te laat en was ze gevallen. Resultaat: minimaal een pink uit de kom. Met andere woorden deze oefenronde was kort, heftig & warm.

Nu heerlijk eten, hasta mañana!

Ps: Over wisselvallig weer gesproken: hier kan de zon het ene moment schijnen en de volgende seconde valt de regen met bakken uit de lucht!

Maandag 28 november:

Fietsdag 2 - met hechtingen en ossen die de volgauto's uit de modder trokken

Na heerlijk te hebben geslapen zijn we rond 6 uur wakker geworden en hebben we met rijst, buine bronzen, tomaten chutney en een spiegeleitje ontbeten. Koffers ingepakt, fiets gereed gemaakt en begonnen met de tweede fiets dag. Bij het verlaten van het terrein stonden alle kinderen ons uit te zwaaien. Geweldig was dat! Vervolgens hebben beide fietsgroepen het eerste stuk samen afgelegd op de bekende Pan American highway.

Tim Team – 'Beginners' trail onder aanvoering van Tim Immers

Na afscheid te hebben genomen van de anderen zijn we over een mooi geasfalteerde weg naar het eerste Check Point Charley punt gesjeesd. Met wapperende haren kwamen we in de armen van Tim aan. Het ging zo snel allemaal dat hij nauwelijks de kiosk had kunnen openen. Daarna door naar de volgende etappe: veel meer hellingen & dalingen, maar nog wel over geasfalteerde wegen. En voor de eerste weidse uitzichten is uitgebreid gestopt om vast te leggen op camera. Eindelijk aangekomen bij het tweede trefpunt, waar een lamme man knock out op de grond lag. Flesjes bijgevuld en hup het Nationale Park van Nicaragua ingedoken. Maar jeetje wat was dat heftig! We zijn door beekjes heen gegaan die steeds dieper werden, smalle paadjes over gefietst waar

iedereen wel een keertje is gevallen en het lokale wild life meegemaakt. Maar waar bleef dat 3^e check point nou? Op een gegeven moment zagen we dan eindelijk Tim, maar wel met de 4 wheel drive tot aan de ramen in de modder. Inmiddels stond er al een boertje met zijn twee ossen Tim te helpen. Daar heerlijke (koude) cheese burgers gegeten, colaatje gedronken, ingesmeerd met zonnebrand en verder gegaan voor het laatste deel van het parcours. Easy peasy lemon squeezy vergeleken met wat we daarvoor moesten doen. Bij het tweede cafe aan de rechter hand nog gestopt, met onze teentjes in de zee gestaan en nog gestopt bij het 'warenhuis' van dit dorp. Na een klein half uurtje zijn we aangekomen in ons surfer paradise hotel. En toen wachten op de heren...

Team Gijs – Gevorderden trail onder aanvoering van Gijs Bruinsma

De route die dit uit enkel mannen bestaande team zou gaan afleggen vandaag was genaamd "Down Hill Track". Dat de route niet helemaal was wat deze titel suggereerde, namelijk een afdaling vanaf de Pan American Highway tot aan de Pacific Coast, bleek na het eerste Checkpoint. Het eerste gedeelte ging daadwerkelijk met behoorlijke snelheid naar beneden over paden die het meeste weg hadden van een drooggevallen riviertje. Maar na de eerste pitstop toen we weer met gevulde waterflessen en zakken vol muesli repen vol goede moed aan het tweede stuk begonnen, bleek dat Mountain Biking nog een

andere dimensie kent. Namelijk niet de Biker op de fiets, nee de fiets op de Biker! Op de schouder daar waar de modderige klei te dik en te zompig is of omhoog duwend daar waar het pad te stijl en te stenig is om zelfs in de lichtste versnelling nog meters te kunnen maken. Het opvallendste van dit gedeelte was dat we deze technieken veelvuldig hebben moeten oefenen wat later deze week misschien nog wel eens van pas zou kunnen komen. Tot aan het tweede Checkpoint waar we twee uur later dan gepland hebben geluncht, was deze Track dan ook voor velen een uitdaging. Voor de één omdat een GPS lezen wat

minder goed afgaat, waardoor een extra drie kwartier makkelijk zijn toegevoegd aan de rit. Voor de ander omdat het materieel het begeeft of de fiets een salto voor hem in petto had en hem ook nog eens flink met het tandwiel in het been sneed, gevolg; hechtingen!

Het was een heftige dag waarbij niet alleen de fietsers het zwaar hadden maar ook de volg auto's en motoren die voor een groot gedeelte hetzelfde parcours moesten afleggen.

Dat resulteerde dan ook vaak in het vast komen zitten in een dikke laag modder waar minstens vier ossen voor de wagen werden gespannen om te zorgen dat ook zij weer verder konden op weg naar Popoyo. Desalniettemin waren alle sub-teams anders dan verwacht vlak voor zonsondergang binnen om nog snel een frisse duik te nemen in zee. Een rode zonsondergang, een drankje en een heerlijke maaltijd buiten onder de sterrenhemel en alle verhalen delend over tafel, zakt ook later de maan in zee en maken we ons langzaam op voor de volgende dag waarop we een net wat langere route zullen gaan afleggen.

Dinsdag 29 november:

Fietsdag 3 – beet in de bil opgelost door zuigzoen

Deze dag begint in Popoyo, een dorpje aan de Pacific Ocean. Vanaf half 6 wordt iedereen langzaam wakker, ieder op zijn eigen manier. De een doet wat yoga op het strand, de ander zwemt lekker in de zee tussen de walvissen. Ontbijt tussen 6 en half 7 om de dag goed te beginnen met wat toast en scrambled eggs en natuurlijk rijst met bruine bonen, daar zijn we aan gewend inmiddels want dat krijgen we hier als side dish bij ongeveer elke maaltijd.

Vanaf half 8 vertrekken de eerste fietsers. Ketting nog even insmeren, flesjes water vullen met energiedrank, nog wat repen in de tas en de camelbak met water. We zijn er weer klaar voor. Deze dag valt mee, beide routes zijn bijna gelijk, zo'n 65 km, maar de zware route doet 5km meer door wat ruiger gebied. Het eerste checkpoint is al snel in zicht. In een bushalte die we hebben omgebouwd met waterflessen en bananen zit de sfeer er goed in. Abba wordt gedraaid en het lijkt wel alsof we gisteren allemaal weer zijn vergeten. De dag waar iedereen toch best wat angst heeft gekregen na verschillende valpartijen, kapotte fietsen en een moeilijkheidsgraad die we toch wat onderschat hadden.

We vervolgen onze weg naar San Jorge aan het meer van Nicaragua. We fietsen door prachtig landschap en genieten. Door kleine dorpjes waar de kinderen ons enthousiast toe blijven juichen. Alsof ze weten dat we langs zouden komen.

In tegenstelling tot gisteren, fietsten beiden teams ongeveer gelijk waardoor er veel gezelligheid was bij de trefpunten. Bij de laatste was het feest: bier & sigaretten. Na een plas pauze door voor de laatste 15 km. Maar de eerste groep dames had hulp nodig. Wat bleek: bij het ophijzen van die vreselijk onhandige broek was er een beessie klem komen te zitten en die had in blinde paniek in d'r bil gestoken. Dus hoofdarts A. heeft toen een goede zuigzoen gegeven en daarmee was ook dit verhaal weer in orde gekomen.

Ook de laatste kilometers waren prachtig, met een kleine onderbreking van een vuilnisbelt na. Vreselijk was dat. M. vond het oprecht jammer dat je geur niet kan fotograferen. Ik denk dat jullie dat niet zo erg vinden. Eenmaal in San Jorge aangekomen was heel leuk: overal riksja's. Zag er zo gezellig uit. Zelfde M. had bedacht dat we de etappe van morgen daarop gaan doen. Zij, prinsessen heerlijk, voorop en ik, zwoegend & fietsend, achter het stuur.

15 minuten later komen we aan in het 'baby huis' waar we met een heel warm onthaal door de kindertjes worden opgewacht onder begeleiding van een fanfare. Dansend stappen we van de fiets. De andere kinderen wonen inmiddels in het huis in Jinotepe. De triestheid van de slechte invloed van de regering is hier sterk. Het huis moet dicht, er wordt geen vergunning meer afgegeven. Naar de situatie van het kind wordt niet gekeken. Gelukkig is de leiding erg gastvrij en ze weten het ons goed naar onze zin te maken. Lekker eten, lieve woorden, mooie tekeningen en niet te vergeten heerlijke bananencake!!

Morgenvroeg om 5 uur opstaan omdat we om 7 uur op de boot moeten zitten naar isla ometepe. Snel naar bed nu dus.
Hasta mañana.

Woensdag 30 november:

Fietsdag 4 – op het vulkanen eiland Isla Ometepe

Deze ochtend was een vroegertje: we moesten namelijk de veerboot pakken naar het vulkanen eiland. Om 5 uur ons bed uit en na een heerlijk ontbijtje met verse melk van kokosnoten die uit de tuin waren gehaald, waren we klaar voor vertrek naar de boot. Daar waar het echte ontbijt werd gegeven. Want zonder ontbijt reddden we het hier echt niet, de calorieën worden goed gestapeld.

Nadat iedereen ingepakt & klaar was, zijn we in een karavaan naar de haven gefietst. Daar eenmaal aangekomen stappen we op de boot naar Isla Ometepe. Het eiland

bestaande uit twee vulkanen middenin het meer van Nicaragua. Onder het mom van 'don't worry be happy' stapten we op een ietwat wankele boot, waar menig zeeman over de balustrade zou gaan hangen van misselijkheid. Op de ferry met de staart tussen onze benen onderweg naar de koningsrit van deze week waar deze tocht zijn naam aan te denken heeft. Op het eiland aangekomen nog een lekkere tosti om ons klaar te maken voor een van de langste routes van de week.

De heren en enkele dames hebben hun tanden gezet in het 90 kilometer parcours met hoogte verschillen van meer dan 1000 meter. Sommigen hadden wat moeite met het lezen van de GPS, maar gelukkig was dit de enige dag waar dat geen probleem was omdat we met geen mogelijkheid fietsend van dit eiland af kunnen. Een ongelooflijk mooi eiland en begrijpelijk waarom de Nica's vroeger dachten dat dit het beloofde land was. Voor ons een pittige uitdaging met veel afwisseling.

Voor de overige dames was het ook een mooie tocht waarbij de chauffeur hen de highlights van het eiland heeft laten zien. Maar ook zij werden niet ontzien: wegen met lavastenen waarbij de driver zelfs een lekke band had gekregen. De sfeer van het eiland

was super romantisch met kleine Pocahontas' op paardjes. Wat niemand van tevoren wist was dat het hotel super was! Onwijs mooi uitzicht met heerlijke slaapkamers met hele fijne bedden. En wat we al een tijdje hadden gemist: een heerlijk biertje/wijntje bij aankomst. Eenmaal donker zagen we dat er enorm veel vuurvliegjes overal waren. Een sprookjesachtige plek.

Het eten in het hotel bleek niet zo fijn te zijn dus zijn we naar een 'restaurant' in de buurt gegaan waar we heerlijke vis hebben gegeten. Kilo's zware vissen werden te voorschijn getoverd, maar helaas was niet helemaal goed geteld, twee visjes te weinig.. Maar met een oplossing, twee schnitzels voor de gedupeerde bikers. En ook deze waren overheerlijk.

Terug naar huis voor een goede nachtrust want morgen weer vroeg op voor de boot naar het vaste land waar de volgende 85 kilometers te wachten staan..

Donderdag 1 december: Fietsdag 5 - terug naar ons familiehuis

Zoals gepland deze ochtend weer vroeg uit de veren: veerboot terug naar het vaste land pakken. De haven was een paar kilometer van het hotel dus we waren er zo. En wat bleek, deze veerboot was de oude veerboot die vroeger naar Ameland voer! De bordjes met Nederlandse teksten (directie, plattegrond) zitten er nog op. Het was een mooie boottocht met super uitzicht op de vulkanen.

Eenmaal gearriveerd op het vaste land zijn we weer gestart met de twee verschillende routes. In beiden gevallen moesten er veel kilometers gemaakt worden, want we zouden die avond weer in het familiehuis in Jinotepe logeren. Uiteraard was er een verschil tussen de twee routes: recovery route (lang & mooi) en de route voor de die hards (echt afzien). Ongelooflijk hoe het landschap per dag zo verschillend kan zijn. De recovery route ging door 'weilanden' met wat glooiingen hier en daar en af en toe een heftige helling/dalling. Dus veel gekletst & gelachen. Inmiddels zijn we ervaren fietsers die niet alleen hijgend de berg opkomen tijdens het klimmen, maar ook nog normale teksten uit kunnen kramen.

Na een rustige start voor de bikkels, werd het na de eerste 25 km wel erg zwaar: over 7 kilometer hadden ze wel 2 uur nodig! En dat op een dag waar zo'n 90 km gefietst moest worden. Naast het lastige parcours is ook de tijd een vijand geworden. Want om half 6 wordt het al echt donker in Nicaragua. Dus moest er onderling overlegd worden wat wijs was: route inkorten, minder stops? En die beslissingen konden uitlopen in aardig wat hete discussies! Maar gelukkig was iedereen weer op tijd 'thuis'.

Bij aankomst waren onze collega fietsers van de Nederlandse ambassade er al. Morgen is de laatste fietsdag en er zijn negen fietsers van de ambassade die onze twee teams

komen versterken. Samen hebben we heerlijk gegeten bij een restaurantje in de buurt. Na het eten hebben we ons op de dansvloer gestort in de aula van het familiehuis waar het eindexamenfeest werd gehouden. Alle grote kinderen waren daar heerlijk aan het salsa-en en hebben een poging gedaan om het ons ook te leren (in sommige gevallen meer succesvol dan anderen).

Maar we hebben het niet tot het einde volgehouden omdat we allemaal wat moe waren van de lange tocht en nog een dag voor de boeg hadden.

Vrijdag 2 december:

Fietsdag 6 - samen met de Nederlandse ambassade de laatste tocht fietsen.

De eerste keer dat we wat later mochten vertrekken omdat de routes voor vandaag te overzien waren. Namelijk ongeveer 60 kilometer. Daarom hadden we tijd om afscheid te nemen van de kinderen en op de foto te gaan met de kindertjes waar we wereldouders voor hebben geworven.

Dit was ook het moment dat M. en ik hadden besloten dat we onze fietsbuddies van de eerste dag, Camelio en Jember, gingen vertellen dat we graag hun wereldouder wilden worden. De leiding heeft ze gevraagd om naar ons toe te komen. Toen we het ze vertelde waren ze enorm ontroerd: Jember kon niet ophouden met bedanken en knuffels geven, terwijl Camelio helemaal stil werd en de tranen over zijn wangen rolden. De leiding vertelde ons later dat vaak de schattige kleintjes als eerste wereldouders krijgen en dat de ouderen zoals Jember en Camelio minder kans maken. Zeker kinderen zoals Jember die pas sinds begin dit jaar in het familiehuis woont en al 17 jaar is.

Met een brok in onze keel en onze vrienden van de Nederlandse ambassade zijn we onze laatste route gaan fietsen. Op weg naar het mooie stadje Granada over de krater van de vulkaan met het mooie meer van Apoyo. Een supertocht en iedereen zat er lekker in. Ook deze dag werden we niet gespaard met een heftige valpartij en kapotte fietsen.

Onderweg vertelden onze vrienden van de ambassade hoe het is om te wonen in dit enorm mooie land. We hebben wel begrepen dat dit de beste tijd van het jaar is om te gaan, vlak na het regen seizoen wanneer alles enorm mooi groen is.

De laatste kilometers kon iedereen lekker naar beneden scheuren om vervolgens in ons super de luxe hotel aan te komen. De eersten zijn toen met fiets en al zo het zwembad ingereden voordat de hotelmanager er achter kwam waar we mee bezig waren. 's Avonds met zijn allen gegeten met mooie speeches van ambassade, WereldOuders en de reisleiding en optredens van de band en Salsa dansgroep van kinderen uit het familiehuis. Daarna met zijn allen de stad ingegaan. Volgende dag lekker relaxen, dus geen wekker zetten en even niet op de fiets. Heerlijk!

Zaterdag, 3 december:

De laatste dag, dit keer zonder fiets!

De laatste dag is aangebroken. Iedereen ontwaakt langzaam en we genieten van het ontbijt en de lekkere cappuccino's in dit heerlijke hotel midden in Granada. De groep splitst zich op en iedereen doet lekker even waar 'ie zelf zin in heeft. Naar de markt, het meer van Apoyo, een boottochtje of gewoon lekker relaxen bij het mooie zwembad waar gister onze fietsen nog in lagen, was ook voor velen een goed alternatief.

De week komt ten einde en de fietsen moeten weer terug in de dozen. Een klusje dat iedereen nu een stuk makkelijker afgaat dan de week ervoor. De laatste rolletjes duct tape worden uitgewisseld. We gaan met zijn allen eten bij een leuk restaurant om de avond te eindigen bij een poolparty met een Nederlandse DJ. Wat een uitsmijter als einde van deze bijzondere week. Ondanks alle spierpijn komen de voetjes nog goed van de vloer. Om 2 uur moeten we echt terug naar het hotel, omdat om half 4 's nachts de bus al voorstaat voor vertrek naar de luchthaven. Zingend door de straten kijkt de lokale bevolking ons nu toch echt gekker aan dan de hele week op onze mountainbikes.

Na een laatste nachtduik in ons zwembad moet de koffer nu toch echt dicht. De schoolbus staat voor, de koffie staat klaar en we gaan onze terugreis van 17 uur tegemoet. Dit wordt een lange laatste nacht.

Wereldouders, Emolife en familiehuizen van NPH. Bedankt voor deze fantastische ervaring. Dit hadden we niet willen missen. Jullie hebben er 18 ambassadeurs bij!!

Carline en Dominiek

